Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 33 Cdo 2169/2008, ECLI:CZ:NS:2010:33.CDO.2169.2008.1

Číslo: 77/2011

Právní věta:

Prohlášení konkursu na majetek dlužníka nezanikají pohledávky, které jsou podle ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb. vyloučeny z uspokojení v konkursu. Takové pohledávky může konkursní věřitel i za trvání konkursu bez omezení uplatnit vůči úpadcovým ručitelům, jakož i vůči úpadcovým spoludlužníkům a jejich ručitelům.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.09.2010

Spisová značka: 33 Cdo 2169/2008

Číslo rozhodnutí: 77

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkurs, Ručení, Zánik závazku

Předpisy: § 33 odst. 1 předpisu č. 328/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se domáhala zaplacení 7 579 319,44 Kč (s příslušenstvím) po obou žalovaných a 2 322 695,10 Kč (s příslušenstvím) po žalovaném. Uváděla, že tyto částky představují nedoplatky úvěrů, které poskytla Česká spořitelna, a. s., obchodní společnosti F. P., s. r. o., podle smluv ze dne 8. 12. 1997 (úvěr ve výši 10 000 000 Kč) a ze dne 2. 10. 1996 (úvěr ve výši 10 000 000 Kč). Žalovaní, resp. žalovaný, převzali za tyto úvěry ručení.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 21. 5. 2007 uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně částku ve výši 7 383 578,70 Kč s úrokem z prodlení ve výši 20 % z částky 7 579 319,44 Kč od 5. 8. 2003 do 5. 9. 2004 a s úrokem z prodlení ve výši 20 % z částky 7 383 578,70 Kč od 6. 9. 2004 do zaplacení. Žalovaného dále uznal povinným zaplatit žalobkyni částku 2 262 710,10 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 2 322 695,10 Kč od 5. 8. 2003 do 5. 9. 2004 a s úrokem z prodlení ve výši 10 % z částky 2 262 710,10 Kč od 6. 9. 2004 do zaplacení. Současně rozhodl o nákladech řízení účastníků a státu. Vycházel ze zjištění, že dne 2. 10. 1996 uzavřela Česká spořitelna, a. s., se společností F. L., s. r. o., smlouvu o úvěru č. 538-108-96, na základě jí poskytla úvěr do 10 000 000 Kč s tím, že úroková sazba úvěru byla sjednána ve výši 2,20 % nad základní úrokovou sazbu, která činila 12,60 % a pro případ prodlení byla sjednána sankce ve

výši 10 % ročně z dlužné částky. Dlužník se zavázal splatit úvěr v pravidelných měsíčních splátkách po 360 000 Kč měsíčně vždy do 20tého dne v měsíci. Poslední splátka ve výši 280 000 Kč měla být uhrazena k 20. 6. 1999. Pohledávka byla zajištěna ručitelským prohlášením žalovaného ze dne 2. 10. 1996. Dne 8. 12. 1997 uzavřela České spořitelna, a. s., se společností F.P., s. r. o., (dříve F. L., s. r. o.) smlouvu o úvěru č. 538-122-97, na základě které jí poskytla úvěr do výše 10 000 000 Kč s tím, že úroková sazba úvěru byla sjednána ve výši 2,00 % nad základní úrokovou sazbu, která činila 17,50 %; pro případ prodlení byly sjednány úroky z prodlení ve výši 20 % ročně. Dlužník se zavázal úvěr splatit v měsíčních splátkách po 300 000 Kč vždy do 20tého dne v měsíci s tím, že poslední splátka 300 000 Kč bude uhrazena nejpozději k 20. 11. 2000. Tato pohledávka byla zajištěna ručitelskými prohlášeními obou žalovaných ze dne 8. 12. 1997. Dne 19. 10. 1998 uznala společnost F. P., s. r. o., prostřednictvím svého jednatele (žalovaného) svůj dluh vůči České spořitelně, a. s., ve výši 1 382 320,95 Kč (tj. 960 082,45 Kč na jistině, 421 549,30 Kč na úrocích a 689,20 na dlužných poplatních) vyplývající z úvěrové smlouvy č. 538-122-97 a zavázala se ho uhradit do 15. 12. 1998. Následně se Česká spořitelna, a. s., a jednatel společnosti F. P., s. r. o., dohodli na změnách úvěrové smlouvy č. 538-108-96 tak, že dlužník uznal co do důvodu i výše svůj dluh na jistině ve výši 7 600 000 Kč k 20. 11. 2000 s tím, že tento dluh bude splácet od dubna 1999 do května 2000 v měsíčních splátkách po 300 000 Kč, od června 2000 do října 2000 v měsíčních splátkách po 600 000 Kč s doplatkem ve výši 400 000 Kč v listopadu 2000; současně byla dohodnuta vykonatelnost notářského zápisu. Dne 16. 10. 1998 společnost F. P., s. r. o., uznala rovněž svůj dluh vyplývající ze smlouvy o úvěru č. 538-108-96 ve výši 1 285 882,60 Kč a zavázala se jej splatit ke dni 30. 12. 1998 pod ztrátou výhody splátek. Následně se Česká spořitelna, a. s., a jednatel společnosti F. P., s. r. o., dohodli na změnách této úvěrové smlouvy tak, že dlužník uznal svůj dluh ze smlouvy k 30. 9. 2000 ve výši 3 160 000 Kč a zavázal se ho sjednaným způsobem uhradit. Smlouvami uzavřenými nejdříve mezi Českou spořitelnou, a. s., a KAP, s. p. ú. (30. 11. 1999), a následně mezi ČKA, s. p. ú., a společností A.R., a. s. (5. 8. 2003), došlo k postoupení pohledávek za společností F. P., s. r. o., na žalobkyni. Dne 27. 6. 2001 byl na majetek společnosti F. P., s. r. o., prohlášen konkurs a ČKA do konkursního řízení přihlásila dne 31. 7. 2001 svou pohledávku ve výši 15 060 022,73 Kč a dne 8. 2. 2002 pohledávku ve výši 100 000 Kč. Z konkursního řízení inkasovala žalobkyně oddělené uspokojení ve výši 540 668,19 Kč a 253 142,70 Kč. Výzvami z 10. 3. 2004, 11. 3. 2004 a 27. 5. 2004 žalobkyně žalované požádala, aby za společnost F. P., s. r. o., uhradili dluh zajištěný ručením. Soud prvního stupně neuvěřil tvrzení žalovaných, že úvěry poskytnuté podle zmíněných úvěrových smluv byly zcela zaplaceny. Ze znaleckého posudku Doc. Ing. T. J., CSc., ze dne 23. 11. 2006 vzal za prokázané, že právní předchůdkyně žalobkyně řádně zaúčtovala všechny došlé splátky a že zůstatky úvěrů (žalované částky) jsou žalobkyní správně vyčísleny. Na základě takto zjištěného skutkového stavu soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaní se platně zaručili za závazky společnosti F. P., s. r. o., která poskytnuté úvěry nesplatila v celé výši. Nepřisvědčil námitce promlčení žalovaných částek s odůvodněním, že dnem přihlášení pohledávek do konkursu došlo v souladu s ustanovením § 20 odst. 8 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV") ke stavění promlčecí doby a pohledávky za žalovanými z titulu jejich ručitelských závazků nejsou promlčeny.

M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne ze dne 15. 1. 2008 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu, jíž se žalobkyně po žalovaných domáhala zaplacení úroků z prodlení ve výši 20 % ročně z částky 7 579 319,44 Kč od 5. 8. 2003 do 5. 9. 2004 a 20 % úroku z prodlení z částky 7 383 578,70 Kč od 6. 9. 2004 do zaplacení; zamítl žalobu i v té části, kterou se žalovaná domáhala po žalovaném zaplacení 10 % úroku z prodlení z částky 2 322 695,10 Kč od 5. 8. 2003 do 5. 9. 2004 a 10 % úroku z prodlení z částky 2 262 710,10 Kč od 6. 9. 2004 do zaplacení. Ve zbytku rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Odvolací soud vyšel při svém rozhodování ze skutkových zjištění, která učinil soud prvního stupně. Oproti němu však – s odkazem na ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) ZKV – shledal důvodnou námitku žalovaných, že nejsou povinni platit příslušenství přisouzených jistin, konkrétně úroky z prodlení. Uzavřel, že v posuzovaném případě nemůže věřitel (žalobkyně) vůči dlužníkovi (tj. obchodní společnosti F. P., s. r.

o.) a následně ani vůči ručitelům (tj. žalovaným), kteří dluh zajišťují, po prohlášení konkursu na dlužníka (tj. po 27. 6. 2001) požadovat jakékoliv úroky z jistiny dále jdoucí.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali dovolání všichni účastníci řízení.

Žalovaní napadli rozsudek odvolacího soudu v plném rozsahu. Namítají, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Vady řízení spatřují jednak v tom, že jim soud prvního stupně neposkytl poučení ve smyslu § 118a o. s. ř., což mělo za následek, že nenavrhli důkaz v podobě revizního znaleckého posudku, a dále v tom, že nebyli řádně poučeni ani podle § 119a o. s. ř., neboť soud prvního stupně se v protokole o jednání omezil na pouhé konstatování, že „účastníci byli poučeni podle § 119a o. s. ř.", aniž by uvedl, jakým způsobem na poučení reagovali. V rámci dovolacího důvodu uvedeného v § 241a odst. 3 o. s. ř. žalovaní zpochybnili skutkový závěr soudu prvního stupně, který odvolací soud jako správný převzal, že všechny splátky na úvěry byly řádně zaúčtovány a že žalované částky odpovídají nedoplatkům úvěrů. Nadále prosazují názor, že znalecký posudek vypracovaný Ing. T. J., CSc., obsahoval vadné údaje, a že v řízení prokázali, že úvěry z obou úvěrových smluv, za které ručili, byly společností F. P., s. r. o., řádně spláceny a (za pomoci postoupení pohledávek) zcela uhrazeny, resp. přeplaceny o částku 2,177.867,06 Kč, což potvrzují posudky Ing. V. B., CSc., M. S. a Ing. B. B. Navrhli proto, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání žalovaných odmítl. S důvody dovolání žalovaných nesouhlasí a namítá, že žalovaní v něm uplatnili nepřípustné dovolací důvody.

Dovolání žalobkyně směřuje proti výroku rozsudku, jímž odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v části přiznávající jí zde specifikované úroky z prodlení změnil tak, že žalobu o ně zamítl. Žalobkyně má zato, že rozhodnutí odvolacího soudu v tomto směru spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesouhlasí se závěrem, že ode dne prohlášení konkursu nemůže po dlužníkovi a následně ani po žalovaných coby ručitelích požadovat úroky z jistiny „dále jdoucí". Je přesvědčena, že smyslem § 33 odst. 1 písm. a) ZKV je pouze zachování zásady parity konkursních věřitelů, tedy to, aby v konkursu uplatněné pohledávky byly co do své výše konstantní. Oproti odvolacímu soudu prosazuje názor, že pohledávky odpovídající úrokům z prodlení přirůstajícím po prohlášení konkursu na majetek dlužníka nezanikají, nýbrž trvají jako právní vztahy dále s tím, že realizovány budou moci být až po skončení konkursu. Extenzivní výklad ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) ZKV odvolacího soudu považuje za nepřípustný.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

V řízení o dovolání bylo postupováno podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (srovnej článek II. bod 12 zákona č. 7/2009 Sb.).

Dovolání obou účastnických stran byla podána včas k tomu oprávněnými subjekty při splnění podmínky povinného zastoupení dovolatele advokátem (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1, 4 o. s. ř.).

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Žalovaní v dovolání sice výslovně uvádějí, že napadají rozsudek odvolacího soudu v plném rozsahu, avšak v dovolání neuplatnili žádné konkrétní námitky proti výroku rozsudku, jímž odvolací soud (v jejich prospěch) změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se zamítá žaloba o zde specifikované

příslušenství. I kdyby dovolání proti tomuto výroku směřovalo, nebylo by subjektivně přípustné; k podání dovolání je totiž oprávněn pouze ten účastník, v jehož poměrech rozhodnutím odvolacího soudu nastala újma odstranitelná tím, že dovolací soud toto rozhodnutí zruší (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura ročníku 1998, pod číslem 28 nebo důvody jeho rozsudku ze dne 15. 7. 2004, sp. zn. 30 Cdo 493/2004, uveřejněného pod číslem 84/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu může být přípustné pouze podle § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř. O případ uvedený pod písmenem b) v dané věci nejde, a proto lze přípustnost dovolání proti rozsudečnému výroku, jímž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v části, jíž byla žalovaným uložena povinnost zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně částku 7 383 578,70 Kč a jíž byl žalovaný uznán povinným zaplatit žalobkyni částku 2 262 710,10 Kč, zvažovat pouze v intencích § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Z toho, že přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí po stránce právní, vyplývá, že dovolací přezkum se otevírá pouze pro posouzení otázek právních. Způsobilým dovolacím důvodem je tudíž zásadně jen důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Uplatnění dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o. s. ř., který míří proti skutkovým zjištěním, z nichž odvolací soud při svém rozhodování vycházel, je v případě dovolání přípustného podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. vyloučeno (srovnej znění § 241a odst. 3 o. s. ř.); při úvahách o přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. musí proto dovolací soud vycházet ze skutkového stavu, na němž spočívá právní posouzení věci odvolacím soudem.

Bez významu jsou tudíž námitky, jimiž žalovaní brojí proti skutkovým zjištěním, z nichž odvolací soud (stejně jako před ním soud prvního stupně) při právním posouzení věci vycházel (konkrétně výtky směřující ke zpochybnění skutkového závěru, že společnost F. P., s. r. o., úvěry, za které žalovaní převzali ručení, věřiteli nesplatila). Jak již bylo shora zmíněno, z hlediska těchto výtek týkajících se nesprávně, případně neúplně zjištěného skutkového stavu věci, resp. vadného hodnocení provedených důkazů (zejména znaleckého posudku vypracovaného Ing. T. J., CSc.), při němž soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (tj. zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, případně v jakém směru), nepřísluší dovolacímu soudu správnost potvrzujícího výroku rozsudku odvolacího soudu zkoumat.

Přípustnost dovolání v dané věci nemůže založit ani výhrada žalovaných k procesnímu postupu soudů, konkrétně námitky, že soud prvního stupně nesplnil svoji povinnost podle § 118a odst. 3 o. s. ř. (nepoučil je, aby navrhli důkaz revizním znaleckým posudkem k prokázání svého tvrzení, že závěry znaleckého posudku Ing. T. J., CSc., jsou chybné) a důsledně se nezhostil ani poučovací povinnosti podle § 119a o. s. ř., neboť nebylo zaprotokolováno, jakým způsobem účastníci řízení na poučení podle posledně zmíněného ustanovení reagovali. Odvolací soud pak nedoplnil dokazování revizním znaleckým posudkem s odůvodněním, že soud prvního stupně účastníky řádně poučil podle § 119a o. s. ř.; jde proto o tzv. nepřípustnou novotu uplatněnou v rozporu s § 205a o. s. ř. Přípustnost dovolání pro uplatnění dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. přichází do úvahy toliko v případě, vychází-li otázka, zda řízení je či není vadou postiženo, ze střetu odlišných právních názorů na výklad procesního předpisu, tedy, jestliže tvrzené vady procesu získání skutkových zjištění (zejména provádění a hodnocení důkazů) zahrnují podmínku existence právní otázky zásadního významu (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, ročníku 2004, pod číslem 132, popř. ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. 29 Cdo 962/2006, či ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1769/2006, uveřejněná na internetových stránkách Nejvyššího soudu a v nich citovanou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu České republiky, jakož i i usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2006, sp. zn. III. ÚS 10/06,

uveřejněné v časopise Soudní judikatura, ročník 2006, pod číslem 130). V souzené věci však uvedené námitky k výkladu procesního předpisu nesměřovaly a nelze jimi tudíž založit přípustnost dovolání.

Dovolání žalobkyně je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a bylo shledáno důvodným.

V rámci dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. zpochybnila žalobkyně správnost právního závěru odvolacího soudu, že po prohlášení konkursu na majetek dlužníka (F. P., s. r. o.) nemá nejen vůči němu, ale následně ani vůči žalovaným jako ručitelům, kteří zajišťovali dlužníkovi dluhy, nárok na úrok z prodlení z částek představujících nedoplatky úvěrů.

Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo sice aplikoval správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popřípadě ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Podle § 33 odst. 1 písm. a) ZKV, o nějž opírá dovoláním žalobkyně zpochybněný závěr odvolací soud, jsou z uspokojení pohledávek vyloučeny úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení z pohledávek věřitelů vzniklých před prohlášením konkursu, jestliže přirostly v době od prohlášení konkursu.

Ustanovení § 27 odst. 5 ZKV pak určuje, že osoby, jejichž věci, práva nebo pohledávky zajišťují pohledávky (§ 28) vůči úpadci, správce vyzve, aby do 30 dnů vyplatily ve prospěch konkursní podstaty zajištěné pohledávky nebo aby ve stejné lhůtě složily cenu věci, práva nebo pohledávky, jimiž je pohledávka zajištěna. Nevyplatí-li uvedené osoby zajištěnou pohledávku nebo nesloží-li cenu věci, práva nebo pohledávky, zapíše správce věc, právo nebo pohledávku do soupisu podstaty (§ 18). Věci, které zajišťují pohledávky oddělených věřitelů, lze zpeněžit ve veřejné dražbě. Ustanovení tohoto odstavce neplatí, jde-li o ručitele včetně bankovní záruky a zvláštních případů ručení (např. směnečné rukojemství, záruky poskytnuté věřitelem na zajištění celního dluhu).

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání již v době prohlášení konkursu na majetek společnosti F. P., s. r. o. (27. 6. 2001), a do 1. 1. 2008 (kdy byl zákon o konkursu a vyrovnání zrušen zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), nedoznala změn.

Ustanovení § 33 odst. 1 ZKV, jež provádí výčet těch pohledávky úpadcových věřitelů, které jsou za trvání konkursu z uspokojení v konkursu vyloučeny (nepamatuje se na ně při rozvrhu), není ustanovením upravujícím zánik těchto pohledávek, ba dokonce ani ustanovením, jež by beze zbytku vylučovalo možnost věřitele uspokojit se ohledně těchto pohledávek za trvání konkursu z dlužníkova majetku. Omezuje toliko právo věřitele uspokojit tyto pohledávky za trvání konkursu z majetku náležejícího do dlužníkovy konkursní podstaty (srovnej § 6 ZKV ve znění účinném v době prohlášení označeného konkursu).

V právní teorii lze ohledně řečeného poukázat např. na dílo Steiner, V.: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 1. vydání. Linde Praha, a. s., Praha 1995, str. 191. Tam se k této otázce výslovně uvádí, že věřitel tyto pohledávky může za trvání konkursu uplatnit vůči úpadci, avšak jen na jeho majetek, který nenáleží do podstaty; učinit tak může žalobou i exekucí, jakož i po konkursu, a to i proti úpadcovým ručitelům. (...) Kromě toho může (věřitel) takové právo uplatnit i proti spoludlužníkům a spoludlužníkovým ručitelům. V díle Zoulík, F.: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 3. vydání, Praha, C. H. Beck 1998, str. 177, se k témuž problému výslovně uvádí, že pohledávky, které jsou vyloučeny z uspokojení (§ 33 odst. 1 ZKV), nelze uspokojit ani v průběhu konkursu, ani při rozvrhu. V rámci konkursu se k nim prostě nepřihlíží, a pokud by byly uplatněny, soud je z uspokojení vyloučí v rámci rozvrhového usnesení. To však neznamená, že by tyto pohledávky prohlášením konkursu zanikly. Tyto pohledávky trvají jako právní vztahy dále s tím, že

realizovány budou moci být (rozuměj vůči úpadci z majetku podrobenému konkursu) až po skončení konkursu.

Závěry právní teorie při posouzení uvedené otázky Nejvyšší soud sdílí, k čemuž dodává, že jejich správnost podtrhuje také úprava obsažená v ustanovení § 27 odst. 5, poslední větě, ZKV, která z povinnosti poskytnout do konkursní podstaty majetek, kterým zajišťují pohledávky vůči úpadci, vylučuje ručitele a dovoluje tak věřitelům (ve spojení s úpravou, která ručiteli v ustanovení § 20 odst. 4 ZKV v rozhodném znění dovoluje přihlásit do konkursu jako vázanou na podmínku pohledávku, která mu vůči úpadci vznikne, bude-li za něho plnit jeho závazek vůči věřiteli) vymáhat zaplacení pohledávky vůči úpadcovým věřitelům i po prohlášení konkursu.

Na základě výše uvedené argumentace lze tedy shrnout, že prohlášením konkursu na majetek dlužníka nezanikají pohledávky, které jsou podle ustanovení § 33 odst. 1 ZKV vyloučeny z uspokojení v konkursu. Takové pohledávky může konkursní věřitel i za trvání konkursu bez omezení uplatnit vůči úpadcovým ručitelům, jakož i vůči úpadcovým spoludlužníkům a jejich ručitelům.

Opačný závěr odvolacího soudu správný není.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), na základě dovolání žalobkyně napadené rozhodnutí v dotčeném rozsahu (vymezeném, včetně závislých výroků, druhým výrokem tohoto rozsudku) zrušil a věc potud vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o. s. ř.).